

Vesteční senioři v Orlických horách

Jeden celý zářijový týden strávili vesteční senioři v Orlických horách. V zimě horám prý vládne dobrý duch Rampušák a v létě pro změnu jeho společnice Kačenka. Ochránce hor je odpovědný za počasí, chrání sportovce a my můžeme potvrdit, že nám - seniorům, dopřál během pobytu vcelku příznivé počasí. Vždyť vyjasněné nebo zatažené nebe v podstatě rozhodovalo, kdy a kam se máme vypravit.

Nevtíravé a neokázalé scenérie Orlických hor se staly inspirací pro řadu malířů, kteří ve svých obrazech detailně zachytili krásu této končiny. Nejen malířům patřil tento kraj. I národní buditelé, spisovatelé zde zanechali svou stopu. Příznačná krása této oblasti je dotvářena zachovalou lidovou architekturou. V neposlední řadě je tato poklidná krajina hor, divokých říček a potoků, polních cest, alejí a vesnických roubenek zázemím pro rekreanty, cyklisty, sportovce i pro ty, co se jen tak rádi toulají přírodou.

Orlické Hory si každý spojuje s nejvyšší horou Velká Deštná, jenže my jsme vyrazili na ten nejnavštěvovanější - Šerlich (1019 m n. m), se známou Masarykovou chatou. V nižších polohách Orlicka jsme nevynechali Rychnov n/Kněžnou – podhorské městečko, které zůstává v našem povědomí jako dějiště půvabné Poláčkovy knížky "Bylo nás pět". Nejen tito roztomilí uličníci byli předmětem fotografování. Společnou fotografii u zvonice rychnovského zámku si mnozí určitě zařadí do svých vzpomínek.

Jiný zážitek nabízela návštěva pohraniční vesničky Neratov, kde po roce 1945 a následném vysídlení život jakoby vymizel. Domy byly prázdné, osiřelé a kostel, který na konci II. světové války vyhořel, přišel o střechu. Nechybělo moc a měl být i zbourán. Dnes je tento církevní objekt opraven, částečně zastřešen prosklenou střechou ve tvaru kříže a svou celkovou atraktivitou přitahuje každým rokem stále více návštěvníků. Originálně prosklená střecha kostela nás sice ochránila před deštěm, nicméně trasa naučnou stezkou v zúžené části údolí Divoké Orlice zvaná Zemská brána, už probíhala bez pláštěnek. Zemská brána je chráněný přírodní výtvar a oblíbené výletní místo. Skalnatý úsek - vstupní část do údolí říčky Divoké Orlice byla před staletími branou i pro ty, kteří pašovali různé zboží z Pruska do Čech. Průchod horami je obestřený různými pověstmi. Cesta vedla kolem Ledříčkovy skály i samostatného pěchotního srubu R-S 54, postaveného v letech 1937 - 1938. Srub je součástí linie těžkého opevnění.

Společný výlet se uskutečnil i do Vamberka, do města neodmyslitelně spjatého s paličkovanou krajkou. Tradici krajkářství, které má v kraji více než čtyřsetleté trvání, přibližuje expozice Muzea krajky Vamberk.

Vyjmenovala jsem jen hlavní, společné výlety. Nabízela se i možnost i kratších, individuálních akcí. Po krajině je rozseto velkým množstvím betonových bunkrů (řopíků), které jsou součástí soustavy tzv. pohraničního opevnění, budovaného v Československu ve druhé polovině 30. let 20. století. A pokud nebyl zrovna zájem o obří betonové kvádry, v kraji bylo rozseto takové množství hub, že dušička každého houbaře musela plesat radostí.

Nakonec dvě děkování: první patří Rampušákovi – ochránci hor

RAMPUŠÁKU - strážce orlického kraje,
dovoliťs nám poznat jeho taje -
města, zámky, Zemskou bránu, vrcholy i údolí,
a přesto, že nás nohy občas zabolí,
nad tou krásou srdce naše taje.

A druhé předsedkyni SVS Martě Belháčové:

Itinerář na každý den pobytu byl díky Martě, předsedkyni SVS, pečlivě a prakticky připravený. Měli jsme k dispozici potřebné informace, mapky. Popis a rozvržení výletů bylo vždy promyšlené. Na každý den jsme měli popsané možnosti a doporučení, kam se jít podívat, věděli jsme, kde koupit vstupenky, kde se ev. zastavit na oběd či na kávu. Účastníci pobytu v Orlických horách jí za tuto péči děkují.

